Natura și scopul vorbirii în limbi

Natura și scopul vorbirii în limbi

1. Natura vorbirii în limbi

Cine vorbea într-o limbă nu vorbea oamenilor, ci lui Dumnezeu (capitolul 14.2, 28), adică nu vorbea către oameni, ci se adresa lui Dumnezeu. Acesta este un principiu dovedit istoric de relatarea lui Luca din Faptele Apostolilor 2. Iudeii din diferite ţări care se aflau la Ierusalim i-au auzit pe cei o sută douăzeci vorbind în toate dialectele în care ei, iudeii împrăştiaţi, au fost născuţi şi, miraţi şi înspăimîntaţi, au exclamat: „îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu" (versetul 11).

Vorbind lucrurile minunate ale lui Dumnezeu - aceasta nu era o vestire a Evangheliei - era cu mult mai mult, o laudă a lui Dumnezeu. Dar că această laudă nu s-a făcut în limba sfîntă, ebraică, ci în limbile neamurilor, era un lucru cu totul nou şi de neconceput pentru iudei.

Faptele Apostolilor ne vorbesc despre trei ocazii în care s-a vorbit în limbi: la Ierusalim (capitolul 2), la Cezareea (capitolul 10) şi la Efes (capitolul 19). Dar cu nici una din aceste ocazii, prin vorbirea în limbi nu s-a vestit Evanghelia, ba mai mult, nu găsim acest lucru în întregul Nou Testament. Şi aici Pavel spune, inspirat de acelaşi Duh Sfînt ca şi scriitorul Faptelor Apostolilor: „Pentru că cine vorbeşte în limbă nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înţelege şi, în duh, el spune taine" (1 Corinteni 14.2).

Vorbirea în limbi este îndreptată către Dumnezeu, este rugăciune, mulţumire, laudă (capitolul 14.14-17). Aceasta este trăsătura principală a acestui dar.

În acest sens, apostolul nu are nimic împotriva vorbirii în limbi, în măsura în care unul care interpreta făcea înţelese cele spuse (capitolul 14.5, 13, 39). Dacă însă interpretul lipsea, atunci darul vorbirii în limbi nu trebuia să se folosească în adunare (capitolul 14.28). El însuşi vorbea în limbi mai mult decît ei toţi, adică el îi spunea taine lui Dumnezeu, rugîndu-se Lui, lăudîndu-L şi mulţumindu-I; dar el nu făcea aceasta în adunare. Acolo prefera să spună cinci cuvinte înţelese, decît zece mii de cuvinte în limbă (capitolul 14.19). Este un exemplu demn de urmat pentru toţi care astăzi sînt de părere că prin vorbiri tainice, de neînţeles, îi pot zidi pe alţii!

Cine vorbea într-o limbă fără a avea un interpret se zidea pe sine însuşi; căci nimeni nu înţelegea ce spune (capitolul 14.4). Dar zidirea proprie în legătură cu Adunarea - şi despre aceasta este vorba în 1 Corinteni capitolele 12 pînă la 14 - nu este gîndul, nu este ţelul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu dă daruri fiecăruia în parte ca prin acestea să se zidească numai pe sine. De aceea, în versetul 4 nu găsim doar o constatare, ci şi o anumită mustrare. Era în natura limbilor să fie numai atunci spre zidirea Adunării, cînd erau şi interpretate.

„Limbile" sînt redate şi în prima epistolă către Corinteni, limbi normale, omeneşti, pe care Duhul le dădea să le vorbească acelora care nu le-au învăţat niciodată (comparaţi şi cu Faptele Apostolilor 2.4, 11). Presupunerea sau chiar susţinerea faptului că apostolul şi chiar şi alţii ar fi vorbit „limbi îngereşti" (citeşte în capitolul 13.1) este absurdă. Toate propoziţiile din capitolul 13 care încep cu „chiar dacă ..." sînt de natură pur ipotetică şi înseamnă: „Presupunem cazul că aş face cutare şi cutare lucru". Dar Pavel însuşi recunoaşte că nu ştie totul, ci că el cunoaşte „în parte" (versetul 9). El nu şi-a dat toată averea pentru hrana săracilor, nu şi-a dat trupul să fie ars. Tot astfel şi versetul 1 este o simplă presupunere a unor lucruri imaginabile prin care vrea să dovedească cît de lipsit de valoare este totul, dacă ceea ce însufleţeşte faptele nu este dragostea. El nu prezintă un fapt care la el a fost realitate. De aceea verbul este folosit la condiţional: „Chiar dacă aş vorbi".

2. Scopul și scopul vorbirii în limbi

Despre scopul vorbirii în limbi, Pavel vorbeşte foarte vag. El este cuprins în 1 Corinteni 14.21-25: „În lege este scris: »Voi vorbi poporului acestuia prin alte limbi şi prin buze străine, şi nici aşa nu Mă vor asculta«, zice Domnul. Prin urmare, limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioşi; prorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioşi, ci pentru cei care cred. Deci, dacă toată biserica s-ar strînge la un loc şi toţi ar vorbi in limbi, şi ar intra oameni simpli sau necredincioşi, n-ar zice ei că sînteţi nebuni? Dar dacă toţi prorocesc şi intră vreun necredincios sau vreunul simplu, el este încredinţat de toţi, este judecat de toţi. Tainele inimii lui sînt descoperite, aşa că va cădea cu faţa la pămînt, se va închina lui Dumnezeu şi va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru."

Învăţăm aici (versetul 22), că limbile sînt un semn nu pentru cei credincioşi, ci pentru cei necredincioşi. La cine se referă apostolul cînd spune „cei necredincioşi"? Citatul din Isaia 28 din versetul anterior arată clar acest lucru: sînt evreii necredincioşi. Lor le va vorbi Dumnezeu în limbi necunoscute, a spus profetul Isaia - şi aceasta ca judecată - dar şi aşa, vor auzi şi nu vor înţelege, după cum aminteşte acelaşi proroc în alt loc (capitolul 6.9).

Atunci de ce credincioşii din Corint au fost atît de mîndri de acest dar, care în sine a fost un semn al judecăţii pentru naţiunea necredincioasă a iudeilor? Era un semn al judecăţii, în măsura în care aceste limbi arătau că Dumnezeu Îşi va întoarce faţa de la acest popor ca întreg şi Se va îndrepta spre cei dintre neamuri.

Exact acest lucru îl găsim în Faptele Apostolilor 2. Dumnezeu le-a vorbit în alte limbi, în limbile ţărilor în care mulţi dintre ei au fost alungaţi prin căile cîrmuirii lui Dumnezeu. Ei le-au auzit, dar nu le-au înţeles cu adevărat. Marea majoritate a acestui popor a rămas necredincioasă şi L-a lepădat în continuare pe Hristos. Pentru ei deci, limbile au fost un semn. Evenimentele din Ierusalim, Cezareea şi Efes dovedesc aceasta: la toate cele trei ocazii, semnul vorbirii în limbi era în legătură cu iudeii.

În versetele 23 şi 24, apostolul vorbeşte din nou de necredincioşi, dar el îi pune în legătură cu un alt grup, cei fără daruri. Aceasta duce la concluzia că acum el nu vorbeşte de grupul celor „necredincioşi" ca atare, ca în versetul 22, ci de nişte necredincioşi care vorbesc greceşte („şi intră vreun necredincios sau vreunul simplu"), care ar putea veni în mijlocul lor şi i-ar putea considera „nebuni", dacă toţi ar vorbi în limbi. De ce „nebuni"? Pentru că, spre deosebire de iudeii necredincioşi din diaspora, nu ar înţelege limbile.

Faptul că apostolul vorbeşte în versetul 22 de iudeii necredincioşi, iar în versetele 23 şi 24 de grecii necredincioşi, este întărit şi prin aceea că în primul caz el pune articolul înainte de „necredincioşi": „cei necredincioşi", iar în al doilea caz îl omite. Dacă în primul caz a vrut să

caracterizeze doar cîţiva oameni ca necredincioşi, atunci ar trebui neapărat să lipsească articolul în limba greacă. Datorită faptului că îl foloseşte, înseamnă că se referă la un anumit grup de necredincioşi - tocmai iudeii.

Să menţionăm încă odată acest punct important: limbile nu au fost destinate spre a fi o mărturie pentru cei credincioşi, ci ele au fost un semn pentru poporul necredincios al evreilor. Că acest semn nu va fi pentru multă vreme este evident, dacă s-a înţeles sensul lui de bază.

Astfel apostolul a arătat deja în 1 Corinteni 13.8, că acest dar se va sfîrşi în final, de aceea noi astăzi nu trebuie să-l mai aşteptăm. El a fost împreună cu alte daruri - vindecările, facerea minunilor (citeşte în capitolul 12.9-10 şi 29-30) - dat de Domnul pentru confirmarea mărturiei apostolilor Săi cînd Noul Testament era încă nou şi nu existau încă toate părţile sale (Marcu 16.20; Faptele Apostolilor 14.3).

clickbible.org